

¿TORNARA EL DESGAVELL ADMINISTRATIU D'ANTANY A L'AJUNTAMENT DE BARCELONA?

Radicals i regionalistes i les minories unipersonals s'han coaligat contra el pressupost d'economies confeccionat per l'Esquerra Republicana. Els nostres amics han preferit cedir els càrrecs de govern a la improvisada majoria abans que acceptar les suggestions dels representants dels partits que han elaborat el desprestigi de l'administració municipal

Per 25 vots contra 24, ha estat rebutjat el projecte de pressupost anivellat que instaurava un règim d'estalvis rigorós, amb la reducció d'una quarta part dels funcionaris que serien declarats excedents, i sense recarregar els tributs que pesen damunt els ciutadans. L'alcalde i els tinents d'alcalde de dimissionaris no abandonaran els interessos de la Ciutat fins que la majoria administrativa no es posi d'acord. L'exemple d'honestat política que ha donat l'Esquerra en desprendre's dels càrrecs que exercien els seus homes, servint així el pur esperit democràtic, no té precedents en la història municipal de Barcelona

EN REGIM DEMOCRÀTIC FINAL DE LA SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA PER A LA DISCUSSIÓ DEL PRESSUPOST MANIFEST DE L'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA A L'OPINIÓ PÚBLICA

En la matinalada d'ahir es produïa en el Consistori barceloní la primera crisi municipal d'engué que el 14 d'abril els regidors de l'Esquerra, i immediatament els altres republicans, hi havien entrat a proclamar-hi la República. L'Esquerra Republicana de Catalunya, aliada amb la Unió Socialista, havia anat a les eleccions del 12 d'abril i havia guanyat vint-i-cinc llocs. Majoria precria, en un Ajuntament de cinquanta regidors. Amb aquesta majoria precria, varem prendre possessió del Govern de la ciutat i n'assumírem la responsabilitat plena. La vida consistorial, dirigida per l'Esquerra, s'havia anat desenvolupant contrapejada pels diversos sectors polítics que integren el Municipi. Quan es plantejava un debat polític, l'Esquerra aconseguia els vots dels radicals. Quan se'n plantejava un d'administratiu, l'Esquerra aconseguia, de vegades, els vots dels regionalistes. Si el debat afectava grans empreses (tramvies, Dapids), la Lliga n'havia d'ésser servidora i s'enfrontava amb l'Esquerra, que aleshores obtenia l'ajut dels altres sectors, llevat del de la dreta liberal que, en aquests afers, obteix les mateixes directrius que la Lliga.

Nosaltres, en administrar la ciutat, hem vist de la vora les seves necessitats imperioses. En cultura, en higiene, en assistència social, sobretot, caldrà comptar amb elements econòmics suficients a realitzar l'obra que és perseguida que no estigui ja feta, i que és dolorosíssim no poder fer. Hem dit diverses vegades que el pressupost de 1932 seria l'obra de l'Esquerra, perquè en ell esperàvem deixar-hi l'empremta de les directrius del nostre programa. Però un pressupost que contingui realitzacions ha de fer-se a base de comptar amb ingressos. Nosaltres hem dit en els nostres mitjans: "Per a realitzar el que és indispensable fer, autem a treure els diners d'aquells que tenen." Efectivament: això és pot fer quan es compta amb una majoria. Només amb vint-i-sis vots, ja podria fer-se quelcom. Però —molt el company Valldor—, només en tenim vint-i-quatre. Estem en minoria enfront dels vint-i-cinc que acaben de constituir-se en majoria administrativa.

El Govern de la República no ens ha donat les autoritzacions tributàries que ens havien permès elaborar un pressupost com Barcelona té dret a reclamar, pel molt que li manca tenir. Quan hem anat a Madrid a demanar aquestes autoritzacions tributàries, els regionalistes se'ns han posat en contra perquè els que haurien de tributar són els seus amics. Quan hem dit que andèvem a fer un pressupost nou, han estat els radicals els que han dit que s'oposarien a tot augment de tributació. Ara el partit radical compta amb elements pertanyents a l'alta banca, a l'alta indústria, amb senyors que s'oponi al Ritz. No pot pas permetre que se'ls carregui amb tributs.

Quan hem dit que sense diners no podem realment fer res, i que la pròpia del pressupost de 1931, deficient, no conduria sinó a acabar d'arruïnar la hisenda municipal, els radicals deien que acceptaven d'anar a un pressupost d'anivellació, a base de restricció de despeses, i orientació merèdia la jellitació de la Lliga.

Ha estat aleshores quan l'Esquerra ha fet el seu pressupost quítrgic. Restricció de serveis d'aigua, llum, sense que la ciutat n'experimenti cap perjudici ni sanitari ni de seguretat. Excedència d'un vint-i-cinc per cent dels funcionaris. Economia rigorosa.

Però la Lliga i el Partit Radical, que pels molts anys que han estat administrant la ciutat, tenen al Municipi les seves llistes civils, han aixecat els funcionaris en contra nostra, i han fet el bloc per a tornar el pressupost de l'Esquerra en aquest punt, que era un dels matissos més acusats del seu esperit. I han faltat al que havien promès, o al que havien suggerit que faria.

Aleshores s'ha produït la votació adversa a l'Esquerra. Vint-i-cinc vots contra vint-i-quatre, no pas en una votació secundària, per coses anecdòtiques d'ordre polític o administratiu. Votació adversa, en l'obra pressupostària de l'Esquerra, que assenyalava un camí, l'únic camí a seguir mentre no hi hagi manera de fer tributar els que tenen: el camí de les economies.

Contra el règim democràtic que preconstituïem, el règim que més ha de plaure al ciutadà barceloní, s'han aixecat els regionalistes i els radicals a derrotar-nos. Vint-i-cinc vots contra vint-i-quatre.

Perfectament. Nosaltres ja els havíem anunciat per boca del cap de la majoria, que si el nostre pressupost quítrgic era tombat, posaríem el Govern de la ciutat a les seves mans. El fet s'ha produït. L'Esquerra renuncia al Govern.

Així s'actua en règim democràtic. No es pot actuar d'altra manera. Contra la nostra solució pressupostària, els vint-i-cinc vots que han derrotat l'Esquerra, tenen el deure de trobar-ne una altra. Quan una concentració de forces tomba una majoria, passa a encarregar-se del Poder. Nosaltres no podríem pas, amb una majoria precria —amb una minoria ja—, seguir governant. Tot Govern és impossible sense comptar amb una majoria. Això és de sentit comú. Quan Joan Casanoves deia als vencedors en la sessió d'ahir a la matinalada: —Prengueu el Poder, ja que heu guanyat; el tinent d'alcalde Ullé, del Partit Radical, contestava: —No. Així de voler obligar-nos a prendre el Poder, és una dictadura. Fals. De la dictadura d'aquesta majoria administrativa de vint-i-cinc vots en seríem víctimes nosaltres, si amb vint-i-quatre vots acceptéssim de seguir governant.

El cap de la minoria radical, senyor Giralt, qualificava el pressupost d'economies de l'Esquerra, de ridícul. El cap de la minoria de la Lliga, senyor Pellicer, deia que aquest pressupost nostre demostrava la nostra incapacitat. Fa onze mesos que des de "La Veu" ens venen dient el mateix. El dia que ens han venut, radicals i regionalistes, que es creuen ésser més capaçats i més savis, com a barcelonins, com a servidors de la ciutat que són en tant que regidors, tenen el deure d'encarregar-se del Poder per a fer-ho millor que nosaltres. Tenen aquest deure i no hi poden renunciar.

Després, el poble de Barcelona ens jutjarà a tots. Per de prompte, el poble de Barcelona ha tingut ocasió de veure, amb el gest de l'Esquerra, una cosa que no havia vist mai: Com es comporta un partit honest, fill de la democràcia.

No s'havia donat mai, a l'Ajuntament de Barcelona, el cas d'un partit que deixava voluntàriament els càrrecs, perquè vençut en una votació en la qual hi anava vinculada una de les seves obres essencials —la confecció d'un pressupost d'economies—, passin a ocupar-los, en pura doctrina democràtica, els que han conseguit una majoria de vots. L'Esquerra deixa per la seva pròpia voluntat, per l'imperatiu democràtic que és la seva essència, l'Alcaldia i les set primeres vares de la ciutat. I ho fa un partit sobre el qual ha caigut mesos i mesos l'acusació que els seus homes agavellaven càrrecs. Que vinguin a prendre exemple aquells ajuntats que acceptaven tinències d'Alcaldia per R. O., quan la dictadura Berenguer. Nosaltres demostrem amb fets que el Poder no ens embriaga, que no sentim apències malaltisses, que no estem vinculats amb els càrrecs.

Però nosaltres hem fet encara més, perquè tenim plena consciència del que és governar i sabem les obligacions que comporta. Fins ara, amb majoria precria, estàvem en perill d'ésser continuament joguina de les oposicions que assenyalessin camins tot dient-nos, en canvi, en cas d'error: —No, si la responsabilitat és tota vostra. Vosaltres teniu el Govern de la ciutat.

Ara és molt probable que des dels diaris de dreta es digui que pleguem perquè tenim la sensació del nostre fracàs; que fugim; que abandonem el Govern de la ciutat i la deixem en un compromís. Coses més fantàstiques hem dit altres vegades. No. És evident que amb vint-i-quatre vots no podem governar enfront de vint-i-cinc, perquè seríem els esclaus d'aquesta majoria administrativa nova de trineu. Aquesta majoria que no ha trobat bé el nostre pressupost d'economies i que ens exigeix que sense tenir manera d'arribar a cap, donem a la ciutat tots els serveis que li manquen, té el deure d'elaborar un pressupost. I com que per aprovar aquest pressupost necessita un mínim de vint-i-sis vots, l'Esquerra, per boca del cap de la majoria, En Joan Casanoves, públicament ha brindat a la majoria administrativa els vots que li calguin per a obtenir el quorum, poder aprovar el pressupost i poder-lo posar en pla de realització.

Aquest és un règim democràtic, i les coses no poden anar sinó així.

Com recordaran els nostres lectors, ahir tancàvem la relació de la sessió Consistorial en el moment d'ésser suspesa per reformar en una les esmenes presentades pels radicals i pels senyors Jové i Solà, que en poc o molt conclouien amb una de la Lliga, proposant:

Primer. — Que per l'Alcaldia es faci una revisió de tots els empleats temporers, conservant solament els que siguin d'imprescindible necessitat per l'Ajuntament.

Segon. — Que es jubili tots els empleats municipals que reglamentàriament hi vénen obligats.

Terçer. — Que s'amortitzin totes les vacances i que no es faci cap ascens ni es concedeixi cap gratificació extraordinària fins que l'estat econòmic de l'Ajuntament ho permeti.

Quart. — Que per la Secretaria de l'Ajuntament i amb la seva responsabilitat, en cas d'incompliment, es denunciï a l'Alcaldia els empleats i personal de brigades que no fan servei o els que no compleixin el deure de funcionaris pel qual foren nomenats, per tal que, previ l'expedient corresponent, es proposi a l'Ajuntament el seu càstig o cessantia.

Cinquè. — Que en totes les partides de personal de l'actual pressupost de 1932, o sigui les que existeixen en el pressupost de 1931 prorogats, s'hi consignin precisament el total de les classes actuals.

Així s'esdevenia a dos quarts de dues de la matinalada.

La sessió es represa novament a les dues de la matinalada.

LA PROPOSICIÓ DE LES MINORIES REUNIDES

El secretari de l'Ajuntament dona lectura a la nova proposició incidental, que refon totes les que han presentat les diverses minories en una proposició única. Va signada pels senyors Cabré, Solà, Bausill, Amat, Llopert, Casals, Alomar, Giralt, Güell, Jové i Santamaría, la qual diu:

Primer. — Que per cada comissió corresponent es faci una revisió de tots els empleats temporers, conservant

solament els que siguin d'imprescindible necessitat per l'Ajuntament.

Segon. — Que es jubili tots els empleats municipals que reglamentàriament hi vénen obligats.

Terçer. — Que s'amortitzin totes les vacances i no es faci cap ascens ni es concedeixi cap gratificació extraordinària fins que l'estat econòmic de l'Ajuntament ho permeti, salvant els casos de caràcter tècnic i facultatiu que siguin indispensables.

Quart. — Que per la Secretaria de l'Ajuntament i amb la seva responsabilitat en cas d'incompliment es denunciï a l'Alcaldia els empleats i personal de brigades que no fan servei o els que no compleixin el deure de funcionaris pel qual foren nomenats, per tal que, previ l'expedient corresponent, es proposi a l'Ajuntament el seu càstig o cessantia.

Cinquè. — Que en totes les partides de personal de l'actual pressupost de 1932, o sigui les que existeixen en el pressupost de 1931 prorogats, s'hi consignin precisament el total de les classes actuals.

LA POSICIÓ DE L'ESQUERRA DAVANT D'AQUESTA PROPOSICIÓ

El senyor Casanoves demana la paraula per fixar la posició de la majoria davant d'aquesta nova proposició. Com que ningú —diu— vol explicar aquesta proposta, ja l'explicarà el mateix. Quant al primer extrem nosaltres l'admetem en absolut. El segon també l'admetem perquè és funció reglamentària. El quart l'admetem igualment, encara que al nostre entendre és una redundància innecessària en allò que ja és una de les funcions normals de la Secretaria consistorial. Els extrems tercer i cinquè no els podem admetre perquè prejutgen per endavant el projecte de pressupost que ha presentat la Comissió d'Hisenda. Per altra banda, en nom de la majoria presentem com esmena incidental a aquesta proposició, les regles per l'aplica-

ció del règim d'excedència forçosa, anexas al projecte de pressupost, que al nostre entendre són una solució molt més lògica i molt més equitativa que la que assenyalen els extrems tercer i cinquè de la proposició presentada per les minories.

Quart. — Que per la Secretaria de l'Ajuntament i amb la seva responsabilitat en cas d'incompliment es denunciï a l'Alcaldia els empleats i personal de brigades que no fan servei o els que no compleixin el deure de funcionaris pel qual foren nomenats, per tal que, previ l'expedient corresponent, es proposi a l'Ajuntament el seu càstig o cessantia.

Cinquè. — Que en totes les partides de personal de l'actual pressupost de 1932, o sigui les que existeixen en el pressupost de 1931 prorogats, s'hi consignin precisament el total de les classes actuals.

Terçer. — El nombre d'empleats que sol·licitessin l'excedència no arribés al dels que han de quedar excedents, s'aplicarà aquella automàticament per l'Ajuntament, començant pels de major edat dintre de la categoria que es tracti i anant retrocedint fins arribar a cobrir la quantitat prevista. Si els funcionaris que demanessin l'excedència fossin en nombre superior a les places suprimides, tindrà preferència a obtenir-la els de més edat.

Quarta. — Els funcionaris que quedin en categoria d'excedent forçós, percebran l'import dels dos terços de la quantitat que avui cobren.

Cinquena. — Quan existixin vacants de la categoria dels excedents, estaran obligats a ocupar-les per ordre de me-

La composició política de l'Ajuntament de Barcelona

Heus aci explicada en un quadro la composició política de l'Ajuntament de Barcelona. L'Esquerra Republicana de Catalunya, que entrà a governar amb una majoria precria (22 vots), tot i anar aliada amb la Unió Socialista de Catalunya (25 vots en total), quedà reduïda a 24 vots amb la mort del regidor Valldor. Aquests 24 vots, reduïts de fet a 20 a causa de l'obligada presència a Madrid dels parlamentaris Companys, Lluhi, Aragall i Campalans, l'obligaven a no poder-se moure amb aquella llibertat que la possessió d'una majoria absoluta comporta, tot i tenint, en canvi, tota la responsabilitat del Poder.

En la sessió d'ahir, acabada a les quatre de la matinalada, s'ha produït, però, una concentració de forces enfront de l'Esquerra, no pas en matèria secundària, sinó en matèria principal. El pressupost d'economies que l'Esquerra presentava a l'aprovació del Consistori era tombat per 25 vots contra 24 en una de les coses que formaven part essencial de l'esperit del projecte pressupostari: l'excedència d'un 25 per 100 dels funcionaris municipals.

Enfront dels 21 vots de l'Esquerra, sumats als 3 de la Unió Socialista de Catalunya, s'aigaven els 25 d'una majoria administrativa composta de regionalistes, radicals, i dels representants de les tres minories unipersonals. L'Esquerra els ha ofert el Poder. Per a governar, qui sap si poden encara comptar amb els tres vots de la Unió Socialista de Catalunya, que per boca del seu cap de minoria, senyor Campalans, es pronuncia en el

sentit que havia votat per disciplina el pressupost anivellat i de règim d'economies de l'Esquerra, però que l'havia votat sense convenciment.

La crisi municipal està plantejada. Mentre la majoria administrativa que sorgia en la matinalada d'ahir es posa d'acord per a governar i presentar a la ciutat la solució econòmica que diu posseir, enfront de la que presentava la minoria de l'Esquerra, l'alcalde i els tinents d'alcalde, en situació dimissionària, esperen la solució que prenguin els vencedors. La sessió d'ahir, o en tot cas la de segona convocatòria que se celebri divendres, aclariran possiblement el camí de la crisi municipal.

- 12 Regionalistes: Alomar, Amat, Bausill, Brasó, Cabré, Casals, Güell, Llopert, Nonell, Pellicer, Puig i Alfonso, Sagarra

- 10 Radicals: Domènech, Giralt, Griso, Heredia, Huguet, Ruiz, Salvat, Sambiancat, Santamaría, Ullé

- 1 Federal: Veilla
- 1 Socialista: Jové
- 1 Dreta Liberal: Solà

- 21 d'E. R. de C.: Aiguader, Armengol, Bertran, Casanoves, Casanoves, Comes, Costa, Escofet, Mariés, Ollé, Pla, Puig Munné, Sánchez, Vachier, Ventalló, Ventós, Vilalta, Vinyals, Aragall, Companys, Lluhi

- 2 d'U. S. de C.: Duran, Xirau, Campalans

Quan no es vol acceptar la responsabilitat del govern, no es té ni el dret de votar en contra

"La minoria d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'Ajuntament de Barcelona, es considera en el deure d'adreçar-se a l'opinió pública per a exposar-li la situació creada a l'Ajuntament amb motiu de la derrota ocasionada pel vot en contra de totes les altres minories en un aspecte fonamental dels pressupostos presentats per aquesta minoria i que són, de sempre, l'obra de tot govern.

L'Esquerra Republicana de Catalunya, en acceptar la responsabilitat del govern municipal, no desonora les dificultats que aquest comportava, donada la situació desastrosa en què es trobava la hisenda municipal i l'estat del mercat de diner de la nostra ciutat, fill de les distàncies de la Dictadura, dels trastorns naturals d'un canvi de règim, i de la inclinació de les classes acabades a dificultar la consolidació d'aquest. Així i tot, el dret que li donava el triomf electoral obtingut el dia 12 d'abril, i encara més, la reiteració de confiança, multiplicada, de les eleccions del dia 23 de juny, l'obligaren a prendre, juntament amb els seus aliats electorals, la responsabilitat plena del govern de la ciutat.

Ara, bé: la mort del nostre company Valldor, ha fet que la nostra situació numèrica a l'Ajuntament de Barcelona sigui inferior d'un vot a la que representen totes les altres forces coaligades. Si a això s'afegeix que, legalment, es necessita majoria absoluta per a aprovar en una sessió de primera convocatòria els pressupostos de la ciutat, és natural que després del respecte que als drets del sufragi tinguem els altres components del Consistori, el que l'Esquerra pogués continuar d'una manera digna amb el govern de la ciutat. En la sessió extraordinària del dia 16, es produí una coincidència de criteris de totes les minories i fou derrotada la nostra majoria. Aquest fet ens obliga a deixar el govern de la ciutat en mans dels triomfadors per tal que puguin exercir el dret que els atorga la força numèrica dels seus vots coaligats; i per tal que poguessin realitzar-ho, i posant els interessos de Barcelona per damunt de tota consideració partidista, els hem ofert els vots indispensables a l'assoliment del "quorum" legal per a l'aprovació dels pressupostos que formulin.

Aquesta actitud nostra, correcta i desinteressada, no pot donar lloc a interpretacions tortuoses. Nosaltres no podem governar la ciutat a precari i mediatitzats per les altres representacions municipals. Per altra part, està fora de tot elemental sentit de responsabilitat impedir el govern d'un partit si no s'està disposat a substituir-lo immediatament. No és lleít aferrar que la distinta apreciació de les minories sobre el nostre pressupost els feia impossible d'aprovar-lo. Si consideraven equivocada l'orientació que el pressupost representa, i, d'altra banda, no estaven disposats a governar, havien d'expressar públicament la seva disconformitat, formular la seva crítica, declinar, en un mot, totes les responsabilitats, però mai votar en contra impedit així la realització d'una obra, sense, en canvi, substituir-la per una altra.

La derrota s'ha produït perquè les minories no han volgut la nivellació d'un pressupost de sacrifici, repartint equitativament les càrregues que comporta. No han volgut, doncs, reduir d'un 25 per 100 la plantilla del personal, tot i que aquesta reducció es feia amb el màxim de respecte possible als seus drets. Era impossible carregar els tributs. També ho era impossible de nou, perquè l'Estat no ha donat les autoritzacions necessàries, que per si sol, ha constituït la ruïna de la ciutat. Així les coses, no quedava obert altre camí que una reducció de les despeses, entre les quals hi ha la dels funcionaris municipals —arbre frondós en els Ajuntaments anteriors—, els quals tenen, per cert, una manera de defensar els seus pretesos drets, que no pot ésser admesa per ningú que tingui la més elemental noció de la dignitat del càrrec, ni del prestigi de la Corporació Municipal.

La situació especial que, per la seva composició numèrica, es troba l'Ajuntament de Barcelona, ens obliga a fer públicament dues manifestacions. Si els nostres adversaris d'ahir no volen o no poden governar i creuen que no hi ha cap altre govern possible que el nostre, han de tenir ben present que nosaltres no estem disposats a governar a precari, ni mediatitzats per ningú. Per tant, la continuació del nostre govern, representa l'aprovaçió íntegra dels pressupostos presentats. Així vol dir que, de no tenir ells el mateix sentit de la responsabilitat que nosaltres i el mateix respecte a la voluntat democràtica dels ciutadans de Barcelona, es faria en aquest Ajuntament impossible tota obra de govern i, aleshores, veient pels interessos de Barcelona que han d'estar —i per part nostra estam—, per damunt de tota consideració, no hi hauria cap més solució sinó que la ciutat, d'una manera democràtica, resolgués el conflicte."

tor edat dintre dels mes següent al reque-

mentent-se que si no ho fessin perdrien el dret al càrrec. No es podran fer tant celebrar concursos, oposicions ni atorgar ascensos per proveir vacants de places de la categoria de les quals existixin excedents forçosos. Si alguna de les places que quedin vacants, es trobés compresa dintre de les plantilles d'amortització, de d'acord amb el que queda dit hagués aprovat l'Ajuntament a proposta de la Comissió d'Hisenda, no es cobrirà la vacant, per estimar-se la plaça definitivament cancel·lada.

Sisena. — El temps d'excedència forçosa valdrà als efectes de l'antigüetat de la jubilació i tots els altres drets pressius, tenint, per tant, plens efectes administratius, amb excepció al dret d'augment graduals, que s'estima interromput per exigir els mateixos la prestació efectiva del servei.

Setena. — Pels efectes de l'excedència es calcularà l'haver dels funcionaris als quals afecti, sobre la base, no solament de l'haver dels mateixos que figuren en pressupost, sinó també dels dos terços dels altres emoluments que percebin i figurin així mateix consignats en pressupost. Per tant, per al càlcul de l'haver d'excedència, es tindrà en compte els quinquennis, diferències de sou que vingui percebent el funcionari, etc., però no les retribucions per hores extraordinàries, indemnització per despeses de locomoció, etcètera.

Vuitena. — Els empleats a qui correspongui declarar excedents en virtut de les presents regles, si a més tenen dret a jubilació, d'acord amb els preceptes vigents, podran optar indistintament, o bé pel sou que els corres-

pongui percebre en virtut de l'excedència, o bé pel que els correspondria en virtut de la jubilació.

l'empleat declarat excedent que posteriorment es trobi en situació de demanar la jubilació, tindrà dret a aquesta i serà eliminat de la plantilla d'excedència.

EL QUE CONTE L'EXTREM TERCER DE LA PROPOSICIÓ DE LES MINORIES REUNIDES

El senyor Cabré fa ús de la paraula i defensa els punts de vista de la proposició incidental.

El senyor Lluhi qualifica de "genialitat" l'extrem tercer de la proposició de les minories. Segons aquest extrem es pot donar el cas monstruós que es mori, per exemple, el director de la Banda Municipal, i ens trobem que el seu lloc no pot ésser suplert perquè aquest article diu que han d'ésser amortitzades totes les vacances. Posam en aquest cas podem trobar-nos també davant el cas d'haver de tancar els nostres Dispensaris el dia que es morin els metges municipals.

El senyor Santamaría intenta desfer la seriosa vestida del regidor de l'Esquerra. Declara que ell no és autor d'aquella "genialitat", però que voldria i mereixeria ésser-ho. Per justificar les contradiccions de la proposició que es debat, diu que cal atribuir-ho al fet que aquesta proposició és la refundició de tres altres proposicions. D'altra banda, afirma que no se sap a quins funcionaris afectarà la reducció, i que això pot donar lloc a que alguns serveis municipals puguin quedar desatesos.

(Segueix a la pàg. 3)